

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2019. gada 3. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2014/59/ES – Banku savienība – Kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atvēršana un noregulējums – Gada iemaksas – Aprēķins – Regula (ES) Nr. 806/2014 – Īstenošanas regula (ES) 2015/81 – Vienota procedūra kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam – Valsts iestāžu un Savienības struktūras iesaistīšanās administratīvā procedūrā – Vienotās noregulējuma valdes (VNV) ekskluzīvās lēmumpieņemšanas pilnvaras – Tiesvedība valsts tiesās – Savienības tiesā novēloti celta prasība atcelt tiesību aktu – Deleģētā regula (ES) 2015/63 – Konkrētu saistību neiekļaušana iemaksu aprēķinā – Vairāku banku savstarpēja saistība

Lietā C-414/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 23. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 22. jūnijā, tiesvedībā

Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

pret

Banca d'Italia,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], J. Regans [*E. Regan*], P. Dž. Švirebs [*P. G. Xuereb*] un L. S. Rossi [*L. S. Rossi*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], F. Biltšens [*F. Biltgen*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], K. Likurģs [*C. Lycourgos*] un N. Pisarra [*N. Piçarra*],

ģenerālvokāts: M. Kampos Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretāre: V. Džakobo-Peironna [*V. Giacobbo-Peyronnel*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 30. aprīļa tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo* vārdā – *P. Messina, A. Gemma, F. Isgrò* un *A. Dentoni Litta, avvocati,*

* Tiesvedības valoda – itāļu.

- *Banca d'Italia* vārdā – *M. Mancini, D. Messineo un L. Sciotto, avvocati*,
  - Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Gentili un G. Rocchitta, avvocati dello Stato*,
  - Spānijas valdības vārdā – *S. Centeno Huerta un M. A. Sampol Pucurull*, pārstāvji,
  - Eiropas Komisijas vārdā – *V. Di Bucci un A. Steiblytė*, pārstāvji,
- noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2019. gada 9. jūlija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2015/63 (2014. gada 21. oktobris), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz *ex ante* iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos (OV 2015, L 11, 44. lpp.), 5. panta 1. punkta a) un f) apakšpunktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo* (turpmāk tekstā – “*Iccrea Banca*”) un *Banca d'Italia* (Itālijas Banka) par vairākiem tās lēmumiem un dienesta vēstulēm attiecībā uz iemaksu veikšanu Itālijas nacionālajā noregulējuma fondā un vienotajā noregulējuma fondā (VNF).

Atbilstošās tiesību normas

Septītā direktīva 83/349/EEK

- 3 Padomes Septītā direktīva 83/349/EEK (1983. gada 13. jūnijs), kas pamatojas uz Līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunktu un attiecas uz konsolidētajiem pārskatiem (OV 1983, L 193, 1. lpp.) tika atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/34/ES (2013. gada 26. jūnijs) par noteiktu veidu uzņēmumu gada finanšu pārskatiem, konsolidētajiem finanšu pārskatiem un saistītiem ziņojumiem, ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/43/EK un atceļ Padomes Direktīvas 78/660/EEK un 83/349/EEK (OV 2013, L 182, 19. lpp.).
- 4 Septītās direktīvas 83/349, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/51/EK (2003. gada 18. jūnijs) (OV 2003, L 178, 16. lpp.; turpmāk tekstā – “Direktīva 83/349”), 1. pantā bija paredzēts:

“1. Dalībvalstis prasa, lai katra sabiedrība, kuras darbību regulē dalībvalsts tiesību akti, sastādītu konsolidētos pārskatus un konsolidēto gada finanšu pārskatu, ja šī sabiedrība (mātesuzņēmums):

- a) ir ar akcionāru vai dalībnieku balsstiesību vairākumu citā sabiedrībā (meitasuzņēmumā);

vai

- b) ir ar tiesībām iecelt vai atsaukt citas sabiedrības (meitasuzņēmuma) pārvaldes, vadības vai uzraudzības struktūru locekļu vairākumu, un vienlaikus tā ir šīs sabiedrības akcionārs vai dalībnieks;

vai

c) ir ar tiesībām izmantot dominējošu ietekmi sabiedrībā (meitasuzņēmumā), kuras akcionārs vai dalībnieks tā ir[,] pēc līguma, kas noslēgts ar šo sabiedrību, vai saskaņā ar noteikumiem tās statūtos [..]

vai

d) ir kādas sabiedrības akcionārs vai dalībnieks, un:

aa) vairums šīs sabiedrības (meitasuzņēmuma) pārvaldes, vadības vai uzraudzības struktūru locekļu [..] ir iecelti vienīgi tās balsojuma rezultātā;

vai

bb) tā viena pilnīgi kontrolē šīs sabiedrības (meitasuzņēmuma) akcionāru vai dalībnieku balsu vairākumu pēc līguma, kas noslēgts ar citiem šīs sabiedrības akcionāriem vai dalībniekiem. [..]

[..]

2. Dalībvalstis, papildus 1. punktā minētajiem gadījumiem, var pieprasīt, lai jebkurš uzņēmums, kura darbību reglamentē to tiesību akti, sastādītu konsolidētos pārskatus un konsolidēto gada ziņojumu, ja:

a) minētajam uzņēmumam (mātesuzņēmumam) ir tiesības dominējoši ietekmēt vai kontrolēt citu uzņēmumu (meitasuzņēmumu), vai ja pirmais to faktiski dara; vai

b) minētā uzņēmuma (mātesuzņēmuma) un cita uzņēmuma (meitasuzņēmuma) darbību vienoti vada mātesuzņēmums.”

5 Direktīvas 83/349 2. pantā bija noteikts:

“1. Piemērojot 1. panta 1. punkta a), b) un d) apakšpunktu, ikviena cita meitasuzņēmuma balsstiesības un tiesības iecelt amatā un atcelt no amata, kā arī tās, kas ir personai, kas darbojas savā vārdā, bet uz mātesuzņēmuma vai cita meitasuzņēmuma rēķina, jāpieskaita mātesuzņēmuma tiesībām.

2. Piemērojot 1. panta 1. punkta a), b) un d) apakšpunktu, no 1. punktā minētajām tiesībām jāatskaita tiesības:

a) kas nostiprinātas akcijās, kas tiek turētas uz tādas personas rēķina, kura nav ne tās mātesuzņēmums, ne meitasuzņēmums;

vai

b) kas nostiprinātas akcijās, kas tiek turētas kā garantija, ja vien konkrētās tiesības tiek izmantotas saskaņā ar saņemtajiem norādījumiem, vai tiek turētas sakarā ar aizdevuma piešķiršanu kā daļa no parastajām saimnieciskajām darbībām, ja vien balsstiesības tiek izmantotas to personu labā, kas nodrošina garantiju.

3. Piemērojot 1. panta 1. punkta a), b) un d) apakšpunktu, no kopējām akcionāru vai dalībnieku balsstiesībām meitasuzņēmumā jāatņem tās balsstiesības, kas nostiprinātas akcijās, kas pieder pašai sabiedrībai, šīs sabiedrības meitasuzņēmumam vai personai, kas darbojas savā vārdā, bet uz šo sabiedrību rēķina.”

Regula (ES) Nr. 575/2013

- 6 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.), 4. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

[..]

15) “mātesuzņēmums” ir:

- a) mātesuzņēmums Direktīvas 83/349/EEK 1. un 2. panta nozīmē,

[..]

16) “meitasuzņēmums” ir:

- a) meitasuzņēmums Direktīvas 83/349/EEK 1. un 2. panta nozīmē;

- b) meitasuzņēmums Direktīvas 83/349/EEK 1. panta 1. punkta nozīmē un jebkurš uzņēmums, pār kuru mātesuzņēmumam faktiski ir dominējoša ietekme.

Meitasuzņēmuma meitasuzņēmumi arī tiek uzskatīti par to sākotnējā mātesuzņēmuma meitasuzņēmumiem;

[..].”

Direktīva 2014/59/ES

- 7 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atvēršanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.), 2. panta 1. punkts ir izteikts šādi:

“Šīs direktīvas piemērošanas nolūkā izmanto šādas definīcijas:

[..]

5) “meitasuzņēmums” ir meitasuzņēmums saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 16. apakšpunktā minēto definīciju;

6) “mātesuzņēmums” ir mātesuzņēmums saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 15. apakšpunkta a) punktā minēto definīciju;

[..]

26) “grupa” ir mātesuzņēmums un tā meitasuzņēmumi;

[..].”

- 8 Direktīvas 2014/59 102. panta 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka līdz 2024. gada 31. decembrim finansēšanas mehānismu pieejamie finanšu līdzekļi sasniedz vismaz 1 % no visu iestāžu, kurām piešķirta darbības atļauja to teritorijā, segtajiem noguldījumiem. Dalībvalstis var noteikt mērķapjomu, kas pārsniedz minēto summu.”

- 9 Šīs direktīvas 103. panta 1., 2. un 7. punktā ir precizēts:

“1. Lai sasniegtu 102. pantā noteikto mērķapjomu, dalībvalstis nodrošina, ka iemaksas tiek iegūtas vismaz reizi gadā no iestādēm, kam ir izdota darbības atļauja to teritorijā, tostarp no Savienības filiālēm.

2. Katras iestādes iemaksa ir proporcionāla tās saistību apjomam (izņemot pašu kapitālu), no kura atskaitīti segtie noguldījumi, attiecībā uz visu iestāžu, kuras ir saņēmušas darbības atļauju dalībvalsts teritorijā, kopējām saistībām (izņemot pašu kapitālu), no kurām atskaitīti segtie noguldījumi.

Minētās iemaksas koriģē proporcionāli iestāžu riska profilam atbilstīgi kritērijiem, kas pieņemti saskaņā ar 7. punktu.

[..]

7. Komisijai ir pilnvaras pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 115. pantu, lai precizētu jēdzienu par iemaksu koriģēšanu proporcionāli iestāžu riska profilam, kā norādīts šā panta 2. punktā, ņemot vērā visus šādus rādītājus [..].”

Regula (ES) Nr. 806/2014

- 10 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.), 120. apsvērumā ir teikts:

“[Vienotais noregulējuma mehānisms (VNM)] apvieno [Vienoto noregulējuma valdi (VNV)], Padomi, Komisiju, un iesaistīto dalībvalstu noregulējuma iestādes [..]. Saskaņā ar LESD 263. pantu Tiesas jurisdikcijā ir [VNV], Padomes un Komisijas pieņemto lēmumu likumības izskatīšana, kā arī to ārpuslīgumiskās atbildības noteikšana. Turklāt saskaņā ar LESD 267. pantu Tiesas kompetencē ir pēc dalībvalstu tiesu iestāžu pieprasījuma sniegt prejudiciālus nolēmumus par Savienības iestāžu, struktūru vai aģentūru tiesību aktu spēkā esamību un interpretāciju. Dalībvalstu tiesu iestādēm saskaņā ar šo valstu tiesību aktiem vajadzētu būt kompetentām izskatīt to lēmumu likumību, kurus pieņēmušas iesaistīto dalībvalstu noregulējuma iestādes, īstenojot savas pilnvaras, kas tām piešķirtas ar šo regulu, kā arī noteikt to ārpuslīgumisko atbildību.”

- 11 Regulas Nr. 806/2014 54. panta 1. punktā ir paredzēts:

“[VNV] izpildsesijā:

[..]

b) pieņem visus lēmumus šīs regulas īstenošanai, ja vien šajā regulā nav noteikts citādi.”

12 Šīs regulas 70. panta 2. un 6. punktā ir noteikts:

“2. Katru gadu [VNV] pēc apspriešanās ar ECB [Eiropas Centrālo banku] vai valstu kompetentajām iestādēm un ciešā sadarbībā ar valstu noregulējuma iestādēm aprēķina atsevišķo iemaksu apmēru, lai nodrošinātu, ka iemaksas, kas jāveic visās iesaistītajās dalībvalstīs visām atļauju saņēmumu iestādēm, nepārsniedz 12,5 % no mērķapjoma.

[..]

6. Tiek piemēroti deleģētie akti, kurus Komisija ir pieņēmusi saskaņā ar Direktīvas 2014/59/ES 103. panta 7. punktu un kuros ir izklāstīta iemaksu pielāgošana proporcionāli iestāžu riska profilam.”

Deleģētā regula 2015/63

13 Deleģētās regulas 2015/63 8. un 9. apsvērumi ir izteikti šādi:

“(8) Attiecībā uz grupām sekas iemaksu aprēķināšanai atsevišķu vienību līmeni būtu noteiktu saistību divkārša uzskaitīšana, kad tiktu noteikta dažādu grupas vienību gada pamata iemaksa, jo saistības, kas izriet no nolīgumiem, ko vienas grupas vienības noslēdz savā starpā, būtu pieskaitāmas pasīvu kopsummai, kas jāņem vērā, nosakot gada pamata iemaksu katrai grupas vienībai. Tāpēc attiecībā uz grupām ir vēl sīkāk jāprecizē, kā nosaka gada pamata iemaksu, lai atspoguļotu grupas vienību savstarpējo saistību un izvairītos no grupas iekšējo riska darījumu divkāršas uzskaitīšanas. [..]

(9) Aprēķinot grupas vienības gada pamata iemaksu, pasīvu kopsumma, kas jāņem vērā, nedrīkstētu ietvert saistības, kas radušās no līguma, ko šī grupas vienība noslēgusi ar kādu citu tajā pašā grupā ietilpstošu vienību. Tomēr šāds izņēmums drīkstētu būt iespējams tikai tad, ja ikviena grupas vienība veic uzņēmējdarbību Savienībā, ir pilnībā iekļauta vienā un tajā pašā konsolidācijā, tai ir piemērojamas pienācīgas centralizētās riska novērtēšanas, mērīšanas un kontroles procedūras un ja nepastāv un nav paredzami nekādi būtiski praktiski vai juridiski šķēršļi, kas kavētu nekavējoties nokārtot saistības, kad iestājas to termiņš. Tādējādi vajadzētu tikt novērstai saistību izslēgšanai no iemaksu aprēķina pamatojuma, ja nav garantiju, ka tiktu segti grupas iekšējie kredītēšanas riska darījumi grupas finansiālā stāvokļa pasliktināšanās gadījumā. [..]”

14 Šīs deleģētās regulas 3. pantā ir precizēts:

“Šajā regulā ir piemērojamas [..] Direktīvā 2014/59/ES ietvertās definīcijas. Šajā regulā ir piemērojamas arī šādas definīcijas:

[..]

28) “attīstību veicinošs aizdevums” ir aizdevums, kuru piešķir attīstību veicinoša banka vai caur starpniekbanku bez konkurences un nevis peļņas gūšanai, bet lai veicinātu dalībvalsts centrālās valdības vai pašvaldības sabiedriskās kārtības mērķu sasniegšanu;

[..].”

15 Minētās deleģētās regulas 5. panta 1. punktā ir noteikts:

“Direktīvas 2014/59/ES 103. panta 2. punktā minētās iemaksas aprēķina, izslēdzot šādas saistības:

a) grupas iekšējās saistības, kuras izriet no vienas iestādes darījumiem ar citu tās pašas grupas iestādi, ja ir izpildīti visi turpmāk minētie nosacījumi:

i) katra no šīm iestādēm veic uzņēmējdarbību Savienībā;

- ii) katra no šīm iestādēm ir pilnībā iekļauta vienā un tajā pašā konsolidētajā uzraudzībā saskaņā ar Regulas [...] Nr. 575/2013 6. līdz 17. pantu, un tai ir piemērojamas pienācīgas centralizētās riska novērtēšanas, mērīšanas un kontroles procedūras; un
- iii) nepastāv un nav paredzami nekādi būtiski praktiski vai juridiski šķēršļi, kas kavētu nekavējoties nokārtot saistības, kad iestājas to termiņš;

[..]

- f) attiecībā uz iestādēm, kuras nodarbojas ar attīstību veicinošiem aizdevumiem, – starpniekiestādes saistības pret iniciatorbanku vai citu attīstību veicinošu banku, vai citu starpniekiestādi un sākotnējās attīstību veicinošās bankas saistības pret tās finansētājiem, ja attiecīgās iestādes attīstību veicinošie aizdevumi sedz šo saistību summu.”

Īstenošanas regula (ES) 2015/81

- 16 Padomes Īstenošanas regulas (ES) 2015/81 (2014. gada 19. decembris), ar ko nosaka vienādus Regulas Nr. 806/2014 piemērošanas nosacījumus (OV 2015, L 15, 1. lpp.), 4. pantā ir noteikts:

“Katram iemaksu periodam [VNV], konsultējoties ar ECB vai valstu kompetentajām iestādēm un cieši sadarbojoties ar valstu noregulējuma iestādēm, aprēķina gada iemaksu, kas jāmaksā katrai iestādei, pamatojoties uz Fonda gada mērķapjomu. [...]”

- 17 Šīs īstenošanas regulas 5. pantā ir paredzēts:

“1. [VNV] attiecīgajām valstu noregulējuma iestādēm paziņo savus lēmumus par to iestāžu gada iemaksas aprēķināšanu, kurām piešķirta darbības atļauja to attiecīgajās teritorijās.

2. Pēc tam, kad saņemts 1. punktā minētais paziņojums, katra valsts noregulējuma iestāde katrai iestādei, kam piešķirta darbības atļauja attiecīgajā dalībvalstī, paziņo [VNV] lēmumu par tās gada iemaksas aprēķināšanu, kura jāveic minētajai iestādei.”

- 18 Minētās īstenošanas regulas 6. pantā ir noteikts:

“Lai uzlabotu sniegtās informācijas salīdzināmību un saņemtās informācijas apstrādes efektivitāti, [VNV] izstrādā datu formātus un attēlojuma veidus, kas iestādēm jāizmanto, kad tās sniedz informāciju, kura vajadzīga gada iemaksu aprēķināšanai.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 19 *Iccrea Banca* ir kāda kredītiestāžu tīkla vadošā banka; viens no tās pamatuzdevumiem ir nodrošināt atbalstu kooperatīvo kredītbanku darbībai Itālijā.

- 20 Šajā nolūkā tā sniedz šīm bankām maksājumu pakalpojumus, elektroniskos banku pakalpojumus, vērtspapīru norēķinu un uzglabāšanas, kā arī citus finanšu pakalpojumus un darbojas kā kooperatīvās kredītiestādes sistēmas finanšu centrāle. Nupat minētajā statusā tā piedāvā minētajām bankām virkni pakalpojumu saistībā ar strukturētu piekļuvi nodrošinātajam finansējumam, kas pieejams pie ECB un tirgū. Šajā kontekstā tā ir izveidojusi grupu, kurā ietilpst apmēram 190 kooperatīvās kredītbankas, ar vienīgo mērķi piedalīties ECB rīkotajās ilgtermiņa refinansēšanas mērķoperācijās.

- 21 Itālijas Bankas 2015.–2017. gadā pieņemtajos lēmumos tika pieprasīts, lai *Iccrea Banca* veiktu parastās iemaksas, ārkārtas iemaksas un papildu iemaksas Itālijas nacionālajā noregulējuma fondā. Turklāt savā 2016. gada 3. maija dienesta vēstulē Itālijas Banka pieprasīja, lai *Iccrea Banca* veiktu *ex ante* iemaksu

VNF par 2016. gadu, kura noteikta ar VNV 2016. gada 15. aprīļa lēmumu. Ar 2016. gada 27. maija dienesta vēstuli tā koriģēja nupat minētās iemaksas apmēru, pamatojoties uz VNV 2016. gada 20. maija lēmumu.

- 22 *Iccrea Banca* cēla iesniedzējtiesā prasību par šiem Itālijas Bankas lēmumiem un dienesta vēstulēm. Ar šo prasību tā arī lūdza noteikt atbilstīgu veidu, kā būtu aprēķināmas summas, kas līdz ar to *Iccrea Banca* būtu jāmaksā, un piespriest atmaksāt summas, kuras tā uzskata par nepamatoti ieturētām.
- 23 Minētās prasības pamatojumā *Iccrea Banca* būtībā apgalvoja, ka Itālijas Banka ir balstījies uz kļūdainu Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta interpretāciju. Aprēķinot pamatlietā aplūkotās iemaksas, tā esot ņēmusi vērā saistības, kas izriet no *Iccrea Banca* attiecībām ar kooperatīvajām kredītbankām, lai gan tās esot bijis jāizslēdz no šā aprēķina, pēc analogijas piemērojot šīs deleģētās regulas normas par grupas iekšējām saistībām vai par kredītiestādēm, kuras nodarbojas ar attīstību veicinošiem aizdevumiem. Šīs kļūdainās interpretācijas dēļ Itālijas Banka uz VNV nosūtītajos datos arī neesot norādījusi, kāda ir tās integrētās sistēmas konkrētā būtība, kuras ietvaros darbojas *Iccrea Banca*, un tādejādi esot pieļāvusi kļūdu aprēķinā par *ex ante* iemaksām VNF par 2016. gadu.
- 24 Iesniedzējtiesa noraidīja Itālijas Bankas izvirzīto iebildi par piekritības neesamību attiecībā uz pieteikumiem par Itālijas Bankas aktiem attiecībā uz *ex ante* iemaksām VNF par 2016. gadu. Lietas piekritību sev tā izsecināja no šāda apstākļa: Itālijas Banka nerīkojoties kā vienkāršs starpnieks starp VNV un kredītiestādēm. Itālijas Bankai – atbilstoši Savienības likumdevēja izdarītajai izvēlei – esot aktīva un izšķiroša loma gan šo iemaksu apmēra noteikšanas stadijā, gan to ieturēšanas stadijā. Šajā kontekstā *Iccrea Banca* varot gūt konkrētas priekšrocības no tā, ja tiktu pārskatīta un no jauna noteikta tā informācija, kas Itālijas Bankai ir jānosūta uz VNV veicamās iemaksas aprēķina vajadzībām.
- 25 Šādos apstākļos *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lazio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai Deleģētās regulas [2015/63] 5. panta 1. punkts – it īpaši a) un f) apakšpunkts, kas interpretēts, ņemot vērā principus, kuri izklāstīti tajā pašā [deleģētajā] regulā, kā arī Direktīvā [2014/59], Regulā [Nr. 806/2014] un LESD 120. pantā, un pamatojoties uz vienlīdzīgas attieksmes, nediskriminācijas un samērīguma principiem, kas nostiprināti Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 21. pantā, kā arī nodokļu dubultas uzlikšanas aizliegumu, nolūkā aprēķināt Direktīvas [2014/59] 103. panta 2. punktā minētās iemaksas – liedz grupas iekšējām saistībām paredzēto režīmu piemērot arī “faktiskas” grupas gadījumā vai katrā ziņā gadījumos, kad pastāv savstarpēja saistība starp kredītiestādi un citām tās pašas sistēmas bankām?”

Vai tomēr, ņemot vērā tos pašus iepriekš minētos principus, priekšrocība, kas tajā pašā 5. pantā paredzēta attīstību veicinošām saistībām, var pēc analogijas tikt piemērota arī t.s. “otrā līmeņa” bankas saistībām pret pārējām kooperatīvās kredītiestādes sistēmas bankām? Vai arī šim – kredītiestādes, kas konkrēti darbojas kā centrālā struktūra savstarpēji saistītā un integrētā mazu banku kompleksā, arī attiecībās ar ECB un ar finanšu tirgu, – statusam saskaņā ar piemērojamo tiesisko regulējumu katrā ziņā ir jāizraisa kādas korekcijas finanšu datu prognozēs, ko valsts noregulējuma iestāde sniedz Kopienas iestādēm, un to iemaksu noteikšanā, kādas kredītiestādei jāmaksā noregulējuma fondam atbilstoši tās faktiskajām saistībām un tās konkrētajam riska profilam?”

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

- 26 Itālijas valdība apgalvo, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu kopumā ir nepieņemams, jo lēmumā lūgt prejudiciālu nolēmumu neesot izklāstīti faktiskie apstākļi, kas izskaidrotu, kādēļ var uzskatīt, ka *Iccrea Banca* vada grupu vai piešķir attīstības aizdevumus piemērojamā Savienības tiesiskā regulējuma izpratnē. Savukārt Komisija uzskata, ka šis lūgums ir nepieņemams tikai tiktāl, cik tas attiecas uz *ex ante* iemaksām VNF par 2016. gadu.

- 27 Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru sadarbības starp Tiesu un valstu tiesām ietvaros nepieciešamība veikt valsts tiesai noderīgu Savienības tiesību interpretāciju prasa, lai tā stingri ievērotu prasības attiecībā uz lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturu, kas ir skaidri noteiktas Tiesas Reglamenta 94. pantā (spriedums, 2018. gada 19. aprīlis, *Consorzio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-152/17, EU:C:2018:264, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 28 Tādējādi – kā noteikts Reglamenta 94. panta a) punktā – lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu katrā ziņā ir jāiekļauj, pirmkārt, iesniedzējtiesas konstatēto nozīmīgo faktu kopsavilkums vai vismaz to faktu izklāsts, uz kuriem balstīti jautājumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 19. aprīlis, *Consorzio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-152/17, EU:C:2018:264, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 Šajā lietā lēmums lūgt prejudiciālu nolēmumu ietver ziņas par faktiem, kuras ir pietiekamas, lai saprastu gan uzdoto jautājumu, gan tā tvērumu. Konkrētāk, tajā ir izklāstīta starp *Iccrea Banca* un vairākām kooperatīvajām kredītbankām pastāvošo attiecību būtība, kas iesniedzējtiesu rosināja uzdot jautājumu Tiesai.
- 30 Attiecībā uz Itālijas valdības argumentiem, ar ko tā mēģina pierādīt, ka ar tādā veidā sniegtajiem datiem nav iespējams apliecināt, ka *Iccrea Banca* atbilst Deleģētās regulas Nr. 2015/63 5. panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem, ar kuriem var izslēgt konkrētas saistības, ir jākonstatē, ka šo datu vērtēšana ir nesaraucjami saistīta ar atbildi, kas jāsniedz uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, un tādēļ tie arī nevar izraisīt šā lūguma nepieņemamību (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 17. janvāris, *KPMG Baltics*, C-639/17, EU:C:2019:31, 11. punkts).
- 31 Savukārt Komisija apgalvo, ka vienīgi Savienības tiesu kompetencē ir lemt par kārtību, kādā aprēķināmas iemaksas VNF un ka tādēļ un atbilstoši judikatūrai, kas izriet no 1994. gada 9. marta sprieduma *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90), lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu būtu jāatzīst par daļēji nepieņemamu, jo *Iccrea Banca* nav laikus cēlusi prasību atcelt VNV lēmumus attiecībā uz aprēķinu par tās *ex ante* iemaksu VNF par 2016. gadu.
- 32 Tiesas pastāvīgās judikatūras atziņa ir tāda, ka LESD 267. pantā iedibinātās sadarbības starp to un valsts tiesām ietvaros tikai valsts tiesai, kas iztiesā lietu un kas ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jānovērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī Tiesai uzdoto jautājumu atbilstība. Tādēļ, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir jālemj (spriedums, 2018. gada 4. decembris, *Minister for Justice and Equality* un *Commissioner of An Garda Síochána*, C-378/17, EU:C:2018:979, 26. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 33 Tomēr prejudiciālo jautājumu par interpretāciju nevar uzskatīt par pieņemamu, ja izrādās, ka tā vienīgais mērķis ir dot iesniedzējtiesai iespēju spriest par jautājumu, kas saskaņā ar Savienības tiesību aktiem neietilpst dalībvalstu tiesu kompetencē.
- 34 Šajā ziņā jānorāda, ka, lai gan uzdotajā jautājumā runa ir par Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta interpretāciju, tostarp kopsakarā ar Direktīvu 2014/59, ar kuru tāpat kā ar šo deleģēto regulu ir ieviesti konkrēti noteikumi gan attiecībā uz aprēķinu par iemaksām nacionālajos noregulējuma fondos, gan attiecībā uz aprēķinu par iemaksām VNF, šis jautājums ietver arī atsauci uz Regulu Nr. 806/2014, ar ko ieviesti noteikumi, kas attiecas vienīgi uz vienoto noregulējuma mehānismu, kurā ietilpst VNF. Turklāt šis jautājums daļēji attiecas uz finanšu datiem, ko dalībvalsts noregulējuma iestāde sniedz “Kopienas iestādēm”.
- 35 Tātad ir redzams, ka daži minētā jautājuma aspekti konkrēti attiecas uz aprēķinu par iemaksām VNF.

- 36 No lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu izriet, ka iesniedzējtiesa lūgto interpretāciju par šim aprēķinam piemērojamajām normām uzskata par nepieciešamu, lai varētu precizēt kārtību, kādā Itālijas Bankai būtu bijis jāiesaistās procedūrā, kurā tiek noteiktas un ieturētas *ex ante* iemaksas VNF par 2016. gadu. Tātad minētā tiesa uzskata par nepieciešamu spriest par šo iesaistīšanos gan procesuālajā stadijā pirms VNV lēmumu pieņemšanas attiecībā uz aprēķinu par šīm iemaksām, piemēram, attiecībā uz to, kāda informācija Itālijas Bankai būtu bijis jānosūta uz VNV, gan procesuālajā stadijā pēc šo VNV lēmumu pieņemšanas, kura veltīta minēto iemaksu ieturēšanai, jo atkarībā no Tiesas atbildes uz uzdoto jautājumu varētu būt jākonstatē, ka minēto VNV lēmumu izpildei pieņemtie Itālijas Bankas lēmumi nav spēkā.
- 37 Pirmām kārtām, attiecībā uz tiem lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu aspektiem, ar kuriem paredzēts dot iesniedzējtiesai iespēju spriest par Itālijas Bankas iesaistīšanos procesuālajā stadijā pirms VNV lēmumu pieņemšanas saistībā ar aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF, ir jāatgādina, ka LESD 263. pants Eiropas Savienības Tiesai piešķir ekskluzīvu kompetenci pārbaudīt Savienības institūciju vai struktūru, tostarp VNV, pieņemto aktu tiesiskumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi* un *Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023, 42. punkts).
- 38 Eventuāla dalībvalsts iestāžu iesaistīšanās procedūrā, kuras noslēgumā tiek pieņemti šādi akti, nav iemesls apšaubīt to kvalificējamību par Savienības aktiem, ja valsts iestāžu pieņemtie akti ir stadijā procedūrā, kurā vienīgi Savienības institūcija vai struktūra īsteno galīgā lēmuma pieņemšanas pilnvaras un kurā tai nav saistoši sagatavojošie akti vai priekšlikumi, ko izdevušas valsts iestādes (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi* un *Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023, 43. punkts).
- 39 Proti, šādā gadījumā, kad Savienības tiesību aktos ar ekskluzīvām lēmumpieņemšanas pilnvarām ir apveltīta Savienības institūcija vai struktūra, Savienības tiesai, izmantojot savu ekskluzīvo kompetenci īstenot Savienības aktu tiesiskuma pārbaudi, pamatojoties uz LESD 263. pantu, ir jālemj par attiecīgās Savienības institūcijas vai struktūras pieņemtā galīgā lēmuma tiesiskumu un, lai nodrošinātu attiecīgo personu efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ir jāizvērtē iespējamie valsts iestāžu izstrādāto sagatavojošo aktu vai priekšlikumu trūkumi, kuri varētu ietekmēt šā galīgā lēmuma spēkā esamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi* un *Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023, 44. punkts).
- 40 Turklāt no LESD 263. panta, interpretējot to LES 4. panta 3. punktā nostiprinātā Savienības un dalībvalstu lojālas sadarbības principa gaismā, izriet, ka aktus, ko valsts iestādes pieņēmušas procedūrā, kura minēta šā sprieduma iepriekšējos punktos, nevar pakļaut pārbaudei dalībvalstu tiesās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi* un *Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023, 47. punkts).
- 41 Šajā ziņā Tiesa ir nospriedusi, ka tad, kad Savienības likumdevējs izvēlas izmantot administratīvo procesu, kurā ir paredzēts, ka valsts iestādes izdod tādu Savienības iestādes galīgo lēmumu sagatavojošos aktus, kas rada tiesiskās sekas un var būt nelabvēlīgi, šis likumdevējs vēlas izveidot starp šo iestādēm un šīm valsts iestādēm īpašu sadarbības mehānismu, kurš balstīts uz ekskluzīvu Savienības iestādes lēmumpieņemšanas kompetenci (spriedums, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi* un *Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023, 48. punkts).
- 42 Proti, lai šāds lēmumpieņemšanas process būtu efektīvs, noteikti ir jābūt vienotai tiesas kontrolei, ko īsteno vienīgi Savienības tiesas un to dara tikai tad, kad ir pieņemts Savienības iestādes lēmums, ar kuru izbeigts administratīvais process; vienīgi šis lēmums var radīt tādas saistošas tiesiskās sekas, kas var ietekmēt prasītāja intereses, konkrētā veidā grozot tā juridisko situāciju (spriedums, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi* un *Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023, 49. punkts).

- 43 Konkrētāk, attiecībā uz dalībvalstu noregulējuma iestāžu aktiem, kas pieņemti pirms aprēķina par *ex ante* iemaksām VNF, ir jānorāda, ka šīs iemaksas tiek aprēķinātas un ieturētas ar Regulu Nr. 806/2014 un Īstenošanas regulu 2015/81 izveidotās procedūras ietvaros.
- 44 Regulas Nr. 806/2014 54. panta 1. punktā ir paredzēts, ka VNV izpildesijā pieņem jebkuru lēmumu attiecībā uz šīs regulas īstenošanu, ja vien minētajā regulā nav noteikts citādi.
- 45 No šīs pašas regulas 70. panta 2. punkta un Īstenošanas regulas 2015/81 4. panta izriet, ka vienīgi VNV ik gadu pēc apspriešanās ar ECB vai valsts kompetento iestādi un ciešā sadarbībā ar dalībvalstu noregulējuma iestādēm aprēķina, kādā apmērā katrai jebkurā iesaistītajā dalībvalstī atļauju saņēmušajai kredītiestādei ir jāveic individuālās *ex ante* iemaksas.
- 46 Turklāt no šīs īstenošanas regulas 6. panta izriet, ka informācija, kas nepieciešama šo iemaksu aprēķināšanai, tiek vākta, izmantojot datu formātus un attēlojuma veidus, ko izstrādā VNV un aizpilda attiecīgās kredītiestādes.
- 47 Ņemot vērā šos apstākļus, ir redzams, ka attiecībā uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF vienīgi VNV īsteno galīgā lēmuma pieņemšanas pilnvaras, bet dalībvalstu noregulējuma iestādes – kā norādīts arī ģenerālvokāta secinājumu 40. un 41. punktā – tikai sniedz operatīvo atbalstu VNV. Lai gan tādējādi VNV var apspriesties ar šīm iestādēm, lai tai būtu vienkāršāk noteikt apmēru, kādā konkrētai kredītiestādei jāveic *ex ante* iemaksas, un lai gan tām šajā nolūkā katrā ziņā ir jāsadarbojas ar VNV, novērtējums, ko tās šajā sakarā attiecīgā gadījumā varētu veikt par konkrētas kredītiestādes stāvokli, nekādā veidā nevar būt saistošs VNV.
- 48 Līdz ar to vienīgi Savienības tiesas, kas pārbauda, vai tiesisks ir VNV lēmums, ar ko noteikta kādas kredītiestādes individuālās, uz VNF veicamās *ex ante* iemaksas apmērs, kompetencē ir novērtēt, vai šo VNV lēmumu varētu ietekmēt trūkumi, kas pieļauti tādu lēmumu sagatavojošā dalībvalsts noregulējuma iestādes pieņemtā aktā, savukārt dalībvalsts tiesa nevar īstenot šā dalībvalsts akta pārbaudi (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi* un *Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023, 57. punkts).
- 49 Šo secinājumu neliek apšaubīt precizējums, kas ietverts Regulas Nr. 806/2014 120. apsvērumā, proti, ka dalībvalstu tiesu iestāžu kompetencē ir spriest par to lēmumu tiesiskumu, kurus dalībvalstu noregulējuma iestādes pieņēmušas, īstenojot pilnvaras, kas tām piešķirtas ar šo regulu.
- 50 Proti, kā norādīts arī ģenerālvokāta secinājumu 54. punktā, ir jāsaprot, ka, ņemot vērā tiesu kompetenču sadalījumu, kas izriet no primāro tiesību normām, uz kurām ir atsauce šajā apsvērumā, atgādinot arī to, ka vienīgi Eiropas Savienības Tiesas kompetencē ir pārbaudīt to lēmumu tiesiskumu, kurus pieņēmusi VNV, šis precizējums attiecas vienīgi uz dalībvalsts aktiem, kas pieņemti tādas procedūras ietvaros, kurā ar šo regulu dalībvalstu noregulējuma iestādēm ir piešķirtas lemtāšanas tiesības.
- 51 Turklāt dalībvalsts tiesa nav tiesīga izdot rīkojumus dalībvalsts noregulējuma iestādei par to, kā šai iestādei ir jāiesaistās procedūrā pirms VNV lēmuma pieņemšanas attiecībā uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF.
- 52 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, ņemot vērā par šiem VNV lēmumiem veiktas tiesas pārbaudes vienreizīguma nepieciešamību, Savienības tiesu kompetences ekskluzivitāti neietekmē ne tas, kāda veida valsts tiesību aizsardzības līdzeklis tiek izmantots, lai valsts iestāžu pieņemtos sagatavojošos aktus pakļautu dalībvalsts tiesas kontrolei, ne formulēto prasījumu vai šim mērķim izvirzīto pamatu raksturs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi* un *Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023, 51. punkts).

- 53 Savukārt, ja dalībvalsts tiesa eventuāli nolemtu izdot priekšrakstu, kurā kādai dalībvalsts noregulējuma iestādei uzdots veikt konkrētu rīcību saistībā ar savu iesaistīšanos pirms VNV lēmuma pieņemšanas attiecībā uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF, tas kaitētu šīs tiesas veiktās pārbaudes vienreizīgumam, radot risku, ka vienā un tajā pašā procedūrā vērtējums, ko veikusi šī dalībvalsts tiesa, atšķiras no vērtējuma, ko veic Savienības tiesas, kurām vēlāk – iespējami izskatot saskaņā ar LESD 263. pantu iesniegtu prasību par šā VNV lēmuma atcelšanu – varētu tikt lūgts blakuslēmumā izvērtēt arī šīs iesaistīšanās tiesiskumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 19. decembris, *Berlusconi un Fininvest*, C-219/17, EU:C:2018:1023, 50. punkts).
- 54 Tādējādi tas, ka iesniedzējtiesa spriestu, vai tiesiska bija Itālijas Bankas iesaistīšanās procesuālajā stadijā pirms VNV lēmumu pieņemšanas attiecībā uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF par 2016. gadu, būtu pretrunā Savienības tiesību aktiem.
- 55 Otrām kārtām, attiecībā uz tiem lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu aspektiem, ar kuriem paredzēts dot iesniedzējtiesai iespēju spriest par Itālijas Bankas iesaistīšanos procesuālajā stadijā pēc VNV lēmumu pieņemšanas attiecībā uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF par 2016. gadu, ir jākonstatē, ka no Īstenošanas regulas 2015/81 5. panta izriet, ka VNV lēmumi attiecībā uz aprēķinu par kādas dalībvalsts teritorijā darbības atļauju saņēmēju kredītiestāžu *ex ante* iemaksām VNF tiek paziņoti attiecīgajai dalībvalsts noregulējuma iestādei, kurai pēc tam ir jāinformē katra no šīm kredītiestādēm par VNV lēmumu attiecībā uz tai aprēķināto iemaksu.
- 56 Šai dalībvalsts noregulējuma iestādei ir arī pienākums, piemērojot Regulas Nr. 806/2014 67. panta 4. punktu, ieturēt no minētajām kredītiestādēm VNV noteiktās iemaksas.
- 57 No iepriekš teiktā izriet, ka pēc tam, kad ir pieņemts VNV lēmums attiecībā uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF, valstu noregulējuma iestādēm šis lēmums ir tikai jāpaziņo un jāīsteno.
- 58 Šajā kontekstā, ņemot vērā šā sprieduma 44. un 45. punktā atgādinātās VNV pilnvaras, šīs iestādes nav tiesīgas pārbaudīt VNV veiktos aprēķinus nolūkā izmainīt šo iemaksu apmēru, un tātad pēc VNV lēmuma pieņemšanas tās nevar vēlreiz šajā nolūkā apsvērt konkrētas kredītiestādes riska darījumu vērtību.
- 59 Tāpat, ja dalībvalsts tiesa varētu – kā uzskata iesniedzējtiesa – atcelt dalībvalsts noregulējuma iestādes paziņojumu par VNV lēmumu attiecībā uz aprēķinu par kredītiestādes *ex ante* iemaksām VNF, norādot uz apstākli, ka kļūdaini bija vērtējums par šīs kredītiestādes riska darījumu vērtību, uz kuru balstīts šis aprēķins, tā apšaubītu VNV sagatavoto vērtējumu un galu galā radītu šķērsli šo VNV lēmumu izpildei Itālijā.
- 60 Taču dalībvalstu noregulējuma iestādes, kā arī dalībvalstu tiesas, kuras tiek lūgtas pārbaudīt to rīcību, nav tiesīgas pieņemt lēmumus, kas būtu pretrunā VNV lēmumam attiecībā uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF un kas nupat minētajiem lēmumiem atņemtu praktisku iedarbību, tādējādi radot šķērsli šo iemaksu ieturēšanai (pēc analogijas skat. spriedumus, 2000. gada 14. decembris, *Masterfoods* un HB, C-344/98, EU:C:2000:689, 52. punkts; 2008. gada 20. novembris, *Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading*, C-375/07, EU:C:2008:645, 66. punkts, kā arī 2012. gada 6. novembris, *Otis* u.c., C-199/11, EU:C:2012:684, 50. un 51. punkts).
- 61 Tomēr, ja risinājums valsts tiesā notiekošā tiesvedībā ir atkarīgs no VNV lēmuma spēkā esamības, šī tiesa principā var uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu par šā lēmuma spēkā esamību (pēc analogijas skat. spriedumus, 2000. gada 14. decembris, *Masterfoods* un HB, C-344/98, EU:C:2000:689, 57. punkts, kā arī 2008. gada 20. novembris, *Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading*, C-375/07, EU:C:2008:645, 68. punkts).

- 62 Šajā ziņā nākas konstatēt, ka, lai gan daži prejudiciālā jautājuma aspekti konkrēti attiecas uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF, iesniedzējtiesa nejauta Tiesai par to VNV lēmumu spēkā esamību, kuros runa ir par minēto iemaksu aprēķināšanu par 2016. gadu. Turklāt no lēmuma lūgt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *Iccrea Banca* minētajā tiesā nav atsaukusies uz šo lēmumu spēkā neesamību un ka minētā tiesa nav izteikusi šaubas attiecībā uz to spēkā esamību.
- 63 Jāatgādina – lai persona valsts tiesā celtās prasības ietvaros varētu apgalvot, ka Savienības tiesību aktā iekļautie noteikumi, kas ir attiecībā uz to pieņemtā valsts lēmuma pamatā, nav spēkā, ir jābūt izpildītiem šādiem priekšnosacījumiem: tā atbilstoši LESD 263. panta ceturtajai daļai ir cēlusi arī prasību atcelt šo Savienības tiesību aktu paredzētajā termiņā vai tā šādi nav rīkojusies, jo tai noteikti nav nekādu tiesību celt šādu prasību (spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, *Georgsmarienhütte* u.c., C-135/16, EU:C:2018:582, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 64 Šādā kontekstā tādas prasības pieņemamība, ko fiziska vai juridiska persona atbilstoši LESD 263. panta ceturtajai daļai cēlusi par tiesību aktu, kura adresāte tā nav, ir pakārtota arī nosacījumam, ka šis akts to skar tieši un individuāli (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. marts, *European Union Copper Task Force/Komisija*, C-384/16 P, EU:C:2018:176, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 65 Lai gan saskaņā ar Īstenošanas regulas 2015/81 5. panta 1. punktu VNV lēmumu attiecībā uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF par 2016. gadu adresāts ir Itālijas Banka, šajā lietā nav apšaubāms, ka minētie lēmumi tieši un individuāli skāra *Iccrea Banca*.
- 66 Proti, ir jāatgādina, ka, pirmkārt, saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru nosacījums, ka lēmumam, kas ir prasības priekšmets, fiziska vai juridiska persona ir jāskar tieši, kā tas noteikts LESD 263. panta ceturtajā daļā, prasa, lai būtu izpildīti divi kumulatīvi nosacījumi, proti, lai apstrīdētais pasākums, pirmkārt, tieši ietekmētu indivīda tiesisko stāvokli un, otrkārt, nepieļautu nekādu rīcības brīvību šī pasākuma adresātiem, kuri ir atbildīgi par tā ieviešanu, kas ir pavisam automātiska un izriet tikai no Savienības tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus (spriedumi, 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija*, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 42. punkts, un 2019. gada 5. novembris, ECB u.c./Trasta Komerbanka u.c., C-663/17 P, C-665/17 P un C-669/17 P, EU:C:2019:923, 103. punkts).
- 67 Savukārt VNV lēmumi attiecībā uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF par 2016. gadu rada tiešu ietekmi uz *Iccrea Banca* tiesisko stāvokli, ciktāl tajos ir noteikts apmērs *ex ante* iemaksām VNF, kuras tai ir pienākums maksāt. Turklāt no šā sprieduma 55.–58. punkta izriet, ka šie lēmumi neatstāj Itālijas Bankai nekādu rīcības brīvību, jo tai no *Iccrea Banca* jāietur iemaksa tādā apmērā, kāds minētajos lēmumos noteikts attiecībā uz šo kredītiestādi, un tā tad tā nav tiesīga šo apmēru mainīt.
- 68 Otrkārt, personas, kas nav lēmuma adresāti, var prasīt atzīt, ka lēmums skar tās individuāli, tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē šīm personām raksturīgu īpašu pazīmju dēļ vai tādu apstākļu dēļ, kas šīs personas atšķir no visām citām personām un tādējādi tās individuāli nošķir tieši tāpat kā lēmuma adresātus (spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, *Georgsmarienhütte* u.c., C-135/16, EU:C:2018:582, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 69 Šajā lietā tā tas ir ar *Iccrea Banca*, ciktāl tās nosaukums ir minēts pielikumā VNV lēmumiem, kas pieņemti attiecībā uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF par 2016. gadu.
- 70 Šādos apstākļos atbilstoši principam, kas atgādināts šā sprieduma 63. punktā, *Iccrea Banca* valsts tiesā uz to VNV lēmumu tiesiskumu, kuri pieņemti attiecībā uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF par 2016. gadu, būtu varējusi norādīt vienīgi tad, ja tā saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu paredzētajos termiņos būtu cēlusi arī prasību atcelt šos lēmumus.

- 71 Šajā ziņā Vispārējās tiesas 2018. gada 19. novembra rīkojumā *Iccrea Banca*/Komisija un VNV (T-494/17, EU:T:2018:804), kas ir kļuvis galīgs, ir konstatēts, ka 2016. gada 3. maijā Itālijas Banka informēja *Iccrea Banca* par VNV 2016. gada 15. aprīļa lēmumu attiecībā uz aprēķinu par tās *ex ante* iemaksām VNF par 2016. gadu un par to konkrēto apmēru un ka tā nokavēja termiņu, kurā bija ceļama prasība par minētā VNV lēmuma atcelšanu.
- 72 Attiecībā uz VNV 2016. gada 20. maija lēmumu, tā kā *Iccrea Banca* nav cēlusi Vispārējā tiesā prasību atcelt šo lēmumu, tā nevar valsts tiesā atsaukties uz minētā lēmuma spēkā neesamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. jūlijs, *Georgsmarienhütte u.c.*, C-135/16, EU:C:2018:582, 43. punkts).
- 73 No iepriekš izklāstītā ir jāsecina, ka iesniedzējtiesai nav kompetences pamatlietā aplūkotajā lietā izvērtēt Itālijas Bankas lēmumu saderīgumu ar normām, kas reglamentē aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF, jo saskaņā ar Savienības tiesību normām minētā tiesa nevar ne spriest par šā aprēķina sagatavošanas vajadzībām pieņemtajiem Itālijas Bankas aktiem, ne liegt ieturēt iemaksu no *Iccrea Banca* atbilstoši apmēram, kas noteikts VNV aktos, kuru spēkā neesamība nav pierādīta.
- 74 Līdz ar to ir jākonstatē, ka tie uzdotā jautājuma aspekti, kuri konkrēti attiecas uz aprēķinu par *ex ante* iemaksām VNF, ir jāuzskata par nepieņemamiem.
- 75 Tomēr šis jautājums ir pieņemams tiktāl, cik tas attiecas uz aprēķinu par parastajām iemaksām, ārkārtas iemaksām un papildu iemaksām Itālijas nacionālajā noregulējuma fondā.

Par prejudiciālo jautājumu

- 76 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punkts un Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta a) un f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka saistības, kas izriet no darījumiem starp otrā līmeņa banku un pārējiem tāda kopuma dalībniekiem, kurā tā apvienojusies ar kooperatīvajām bankām, kam tā sniedz dažādus pakalpojumus, ir izslēdzami no aprēķina par šajā 103. panta 2. punktā minētajām iemaksām nacionālajā noregulējuma fondā.
- 77 Direktīvas 2014/59 102. panta 1. punktā ir paredzēts: dalībvalstis nodrošina, ka līdz 2024. gada 31. decembrim finansēšanas mehānismu pieejamie finanšu līdzekļi sasniedz vismaz 1 % no visu kredītiestāžu, kurām piešķirta darbības atļauja to teritorijā, segtajiem noguldījumiem.
- 78 No šīs direktīvas 103. panta 1. un 2. punkta izriet – lai sasniegtu šo mērķapjomu, ikviena dalībvalsts nodrošina, ka no katras kredītiestādes, kurai izdota darbības atļauja tās teritorijā, tiek ieturēta iemaksa proporcionāli tās saistību apjomam (izņemot pašu kapitālu), no kā atskaitīti segtie noguldījumi, attiecībā pret visu kredītiestāžu, kuras ir saņēmušas darbības atļauju šīs dalībvalsts teritorijā, saistību kopsummu (izņemot pašu kapitālu), no kā atskaitīti segtie noguldījumi.
- 79 Minētās direktīvas 103. panta 2. punkta otrajā daļā ir precizēts, ka šīs iemaksas koriģē proporcionāli kredītiestāžu riska profilam.
- 80 Jēdzienu par iemaksu koriģēšanu proporcionāli kredītiestāžu riska profilam var precizēt Komisija, saskaņā ar šīs pašas direktīvas 103. panta 7. punktu pieņemot deleģētos aktus, kuros ņemti vērā vairāki šajā normā minēti rādītāji.
- 81 Komisija šo pilnvarojumu izmantoja, pieņemot Deleģētās regulas 2015/63 5. pantu “Gada pamata iemaksas riska korekcija”, kurā paredzēta konkrētu saistību izslēgšana no Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punktā minēto iemaksu aprēķina.

- 82 Pirmām kārtām, šis deleģētās regulas 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir noteikts, ka šāda izslēgšana ir attiecināma uz grupas iekšējām saistībām, kuras izriet no vienas kredītiestādes darījumiem ar citu tās pašas grupas kredītiestādi, ja vien ir izpildīti konkrēti papildu nosacījumi.
- 83 Jau no šīs normas formulējuma izriet, ka to var piemērot tikai darījumiem starp divām kredītiestādēm, kuras ietilpst vienā un tajā pašā grupā.
- 84 Lai gan Deleģētajā regulā 2015/63 nav tieši definēts jēdziens “grupa”, šis deleģētās regulas 3. pantā ir precizēts, ka tās piemērošanas vajadzībām ir izmantojamas Direktīvā 2014/59 ietvertās definīcijas.
- 85 Jēdziens “grupa” šīs direktīvas 2. panta 1. punkta 26. apakšpunktā ir definēts kā “mātesuzņēmums un tā meitasuzņēmumi”. Savukārt šie divi nupat minētie jēdzieni ir definēti minētās direktīvas 2. panta 1. punkta 5. un 6. apakšpunktā ar atsauci uz Regulas Nr. 575/2013 4. pantu, kurā savukārt ir atsaucē uz Direktīvas 83/349 1. un 2. pantu, kam būtībā atbilst Direktīvas 2013/34 22. panta 1.–5. punkts.
- 86 No šīm definīcijām izriet, ka attiecības starp mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu ietver kāda veida kontroli, kuras priekšnosacījums ir tāds, ka mātesuzņēmumam savā meitasuzņēmumā ir vairākums balsstiesību, tiesību iecelt vai atcelt konkrētus šā meitasuzņēmuma vadītājus vai vēl arī dominējošā ietekme pār minēto meitasuzņēmumu.
- 87 Šādos apstākļos nevar uzskatīt, ka šīs attiecības varētu konstatēt arī tad, kad partnerība starp vairākām kredītiestādēm izpaužas kā saimnieciskas attiecības, tomēr neviena no tām nekontrolē pārējos dalībniekus kopumā, kurā tā apvienojusies ar šīm kredītiestādēm.
- 88 Līdz ar to nav uzskatāms, ka attiecības starp tādām kredītiestādēm kā iesniedzējtiesas minētās, kas otrā līmeņa banku vieno ar tās partneriem un ietver dažādus šīs otrā līmeņa bankas sniegtus pakalpojumus, ļautu konstatēt tādas grupas esamību, kuras ietvaros varētu pastāvēt “grupas iekšējās saistības” Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.
- 89 Otrām kārtām, šis deleģētās regulas 5. panta 1. punkta f) apakšpunktā runa ir par konkrētām saistībām “attiecībā uz iestādēm, kuras nodarbojas ar attīstību veicinošiem aizdevumiem”.
- 90 Minētās deleģētās regulas 3. panta 28. punktā jēdziens “attīstību veicinošs aizdevums” ir definēts kā aizdevums, kuru piešķir attīstību veicinoša banka vai kurš tiek piešķirts caur starpniekbanku bez konkurences un nevis peļņas gūšanai, bet lai veicinātu dalībvalsts centrālās vai vietējās pārvaldes sabiedriskās politikas mērķu sasniegšanu.
- 91 Tā kā šie kritēriji norāda gan uz konkrētajiem izpildes nosacījumiem, gan uz iepriekš noteiktu mērķu sasniegšanu, tas apstāklis vien, ka kooperatīvās bankas ietilpst tādā kopumā kā pamatlietā aplūkotais, nevar ļaut konstatēt, ka otrā līmeņa banka, kas ietilpst šajā grupā, varētu tikt uzskatīta par kredītiestādi, kura nodarbojas ar attīstību veicinošiem aizdevumiem, kas ir pietiekami, lai izslēgtu to, ka viena daļa tās saistību varētu atbilst Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta f) apakšpunktā minētajiem nosacījumiem.
- 92 Trešām kārtām, lai gan iesniedzējtiesa uzskata, ka šis deleģētās regulas 5. panta 1. punkta a) un f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka to var piemērot situācijās, kas ir salīdzināmas ar tajos minētajām, pat ja tās neatbilst šajās normās minēto nosacījumu kopumam, ir jākonstatē, ka tāda interpretācija nav saderīga ar minēto normu formulējumu.
- 93 Proti, ar minētās deleģētās regulas 5. panta 1. punktu kompetentajām iestādēm nav rīcības brīvības attiecībā uz konkrētu saistību izslēgšanu, veicot pielāgošanu atkarībā no riska, kas saistīts ar Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punktā minētajām iemaksām, bet – gluži pretēji – tajā ir precīzi uzskaitīti nosacījumi, ar kādiem uz konkrētām saistībām attiecas tāda izslēgšana.

- 94 Apstāklis, ka šāda Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta interpretācija varētu izraisīt konkrētu saistību divkāršu uzskaiti, nav pietiekams iemesls, lai izdarītu atšķirīgu secinājumu, jo, kā norādīts šīs deleģētās regulas 9. apsvērumā, Komisijai nebija nodoma pilnā mērā novērst saistību jebkāda veida divkāršo uzskaiti un tā šādu praksi ir izslēgusi tikai tiktāl, cik pastāv pietiekamas garantijas, ka grupas finansiālā stāvokļa pasliktināšanās gadījumā tiks segti grupas iekšējie finansēšanas riska darījumi.
- 95 Iznākums nevar būt citāds arī tad, ja ņem vērā vienlīdzīgas attieksmes, nediskriminācijas un samērīguma principus, uz kuriem norāda iesniedzējtiesa, jo Deleģētajā regulā 2015/63 ir nošķirtas situācijas, kurām piemīt vērā ņemamas īpatnības, kas tieši saistītas ar riskiem, kādi piemīt attiecīgajām saistībām.
- 96 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punkts un Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta a) un f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka saistības, kas izriet no darījumiem starp otrā līmeņa banku un pārējiem tāda kopuma dalībniekiem, kurā tā apvienojusies ar kooperatīvajām bankām, kam tā sniedz dažādus pakalpojumus, bet tās nekontrolē, izņemot saistības, kas izriet no aizdevumiem, kuri piešķirti ārpus konkurences un bez mērķa gūt peļņu, bet nolūkā veicināt dalībvalsts centrālās vai vietējās pārvaldes sabiedriskās politikas mērķu sasniegšanu, nav izslēdzamas no aprēķina par šajā 103. panta 2. punktā minētajām iemaksām nacionālajā noregulējuma fondā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 97 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atvēršanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012, 103. panta 2. punkts un Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2015/63 (2014. gada 21. oktobris), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz *ex ante* iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos, 5. panta 1. punkta a) un f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka saistības, kas izriet no darījumiem starp otrā līmeņa banku un pārējiem tāda kopuma dalībniekiem, kurā tā apvienojusies ar kooperatīvajām bankām, kam tā sniedz dažādus pakalpojumus, bet tās nekontrolē, izņemot saistības, kas izriet no aizdevumiem, kuri piešķirti ārpus konkurences un bez mērķa gūt peļņu, bet nolūkā veicināt dalībvalsts centrālās vai vietējās pārvaldes sabiedriskās politikas mērķu sasniegšanu, nav izslēdzamas no aprēķina par šajā 103. panta 2. punktā minētajām iemaksām nacionālajā noregulējuma fondā.

[Paraksti]